

Dilluns, 20 de setembre de 2004

Bernat Joan

Català/Valencià a Europa?

Després d'haver deixat passar l'ocasió de fer el senzillíssim gest d'incloure el català a la llista de llengües que la futura constitució europea reconeixerà com a oficials, el ministre Moratinos, en nom ?supòs ? de tot l'equip de govern que representa, es despenja en l'intent que el reglament de la Unió contempli la possibilitat de reconèixer oficialment, quatre llengües: el gallec, el basc, el català i el ?valencià?. Com que ja no es tracta de fer oficial la nostra llengua a la Unió europea, sinó d'arranjar un mínim succedani, ja hi ha prou força per embolicar encara més la troca amb una mica de secessionisme lingüístic (encara ens hi faltava aquest element, en el debat de tot plegat).

Sospit que un dels avantatges de proposar quatre llengües per ser reconegudes és que són quatre i no dues, i que, per tant, això pot dificultar una miqueta més les coses. Amb l'esment del gallec, Moratinos assegura que no hi hagi diputats gallecs, mentrestant, que puguin seguir l'exemple de Camilo Nogueira en passades legislatures al Parlament europeu. Camilo Nogueira, evidentment, usava la seua llengua sense problemes, i ja se n'encarregaven els traductors de portuguès de posar les seues pararules en totes les altres llengües oficials que fes falta. S'atreviria algun organisme de la Unió europea a rebutjar un document enviat per una instància o persona d'A Corunha, Vigo, Sanxenxo o O Grove escrit en gallec (és a dir, fàcilment traduïble pels que saben portuguès)? S'hauria atrevit António Costa, vicepresident portuguès del Parlament europeu, a tallar un diputat o una diputada que s'hi hagués expressat en gallec?

Deixem, doncs, tranquils els gallecs, que la seua llengua ja és oficial de la Unió europea. Tenint això en compte, qui ens queda? Els bascos, sense cap dubte. L'euskara no té cap tipus de reconeixement europeu, malgrat ser una llengua oficial al País Basc i a Navarra i ser possiblement una de les llengües més antigues d'Europa. I el català.

En el nostre cas, emperò, sempre hi ha l'opció del secessionisme lingüístic, atiat des de la redacció de l'Estatut de ?Semillas Selectas?, fins als nostres dies. L'Estatut del País Valencià anomena la llengua ?llengua valenciana?, i això crea tota una sèrie de problemes jurídics. Els problemes jurídics deuen ser, emperò, bastant petits, si tenim en compte que l'única llengua que l'Estat espanyol reconeix com a oficial seua té una denominació diferent a la Constitució espanyola i al Tractat per a la Constitució europea. A l'espanyola es diu ?castellà? i a l'europea es diu, i ja m'explicareu si s'hi assembla gaire!, ?espanyol?. El fet que el català, a l'estatut del País Valencià, es digui ?valencià?, doncs, tampoc no hauria de suposar un entrebanc gaire considerable.

Una de les possibilitats que s'ha contemplat per solucionar el problema de mantenir la doble denominació i

alhora la unitat de la llengua és denominar-la ?valencià/català?. Entre els arguments que s?han donat a favor d?això, hi tenim que ja hi ha alguna llengua que té doble denominació oficial. Habitualment, quan es diu això, es fa referència al neerlandès, i hom diu que se li diu, oficialment, ?neerlandès/flamenc?, cosa que és mentida. A la Unió europea, l?única denominació oficial és ?neerlandès?, denominació plenament assumida pels flamencs, que s?autoqualifiquen a si mateixos, sense problemes, com a parlants de neerlandès.

En qualsevol cas, potser no s?hauria de fer una batalla pels noms i sí fer-la per les coses. Però no estaria malament (almenys li donaria un toc de pintoresquisme interessant) que, si finalment s?opta perquè el català es denomini amb el nom general de la llengua ?català ? i el d?una de les variants dialectals més marcades ?valencià-, això es fes extensiu a d?altres llengües oficials (així almenys promouríem el coneixement de la geolingüística). Posem-ne alguns exemples: espanyol/andalús, italià/calabrès, etc. Tot plegat donaria una nota de color que tothom agrairia.

Tornam a estar, doncs, en plena brega negociadora amb l?Estat espanyol. De la bambada del doble nom, com a mínim, s?hauria de mirar de treure?n que la llengua fos plenament oficial en el Tractat constitucional, i no una mera ?peculiaritat regional? als reglaments.
